

Sygn. akt *XVII AmE 263/21*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 kwietnia 2023 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	<i>Sędzia Sądu Okręgowego Ewa Malinowska</i>
Protokolant –	Sekretarz sądowy Joanna Nande

po rozpoznaniu 4 kwietnia 2023 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) *Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w miejscowości N.*

przeciwko *Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki*

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 23 czerwca 2021 r. znak: (...)

oddala odwołanie;

SSO Ewa Malinowska

Sygn. akt *XVII AmE 263/21*

UZASADNIENIE

Decyzją z 23 czerwca 2021 r. (znak: (...)), wydaną na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 48 w związku z art. 56 ust. 2, ust. 2h pkt 8 i ust. 6 oraz art. 30 ust. 1 ustawy z 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (dalej: PE), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorcy – (...) Sp. z o.o., Prezes Urzędu Regulacji Energetyki:

1. stwierdził, że ww. przedsiębiorca nie przekazał w terminie informacji, o których mowa w art. 43e PE, tj. nie przekazał do Prezesa URE w wymaganym terminie informacji o rozpoczęciu eksploatacji infrastruktury paliw ciekłych w postaci stacji paliw ciekłych zlokalizowanej w miejscowości S. przy ul. (...),
2. za działanie opisane w pkt 1 wymierzył przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 10.000 zł. (decyzja, k. 6-9).

Odwołanie od powyższej decyzji wywiodła w przepisany terminie Spółka (...)

Sp. z o.o. z siedzibą w miejscowości N., zaskarżając decyzję w całości i wnosząc o:

1. uchylenie zaskarżonej decyzji w całości;

1. zasądzenie na rzecz Powoda zwrotu kosztów postępowania,

Ewentualnie wnosząc o:

1. zmianę punktu 2 decyzji poprzez odstąpienie od nałożenia na Powoda kary pieniężnej, ewentualnie poprzez obniżenie wysokości nałożonej kary pieniężnej i wymierzenie jej w mniejszej wysokości, tj. stosownej i adekwatnej do stopnia szkodliwości czynu tj. złożenia po terminie informacji o której mowa w art. 43e ust.1 Pe;

2. zasądzenie na rzecz Powoda zwrotu kosztów postępowania.

Wobec zaskarżonej decyzji podniesiono następujące zarzuty naruszenia:

1) art. 56 ust. 6 Pe poprzez nieuwzględnienie znikomego stopnia szkodliwości czynu, stopnia zawinienia Powoda, jego dotychczasowego zachowania i możliwości finansowych oraz poprzez niewłaściwą ocenę stopnia szkodliwości czynu, a także stopnia zawinienia Powoda;

2) art. 31 ust. 3 Konstytucji RP poprzez jego niewłaściwą wykładnię, polegającą na wyborze środka karnego niewspółmiernie dolegliwego i uciążliwego do rozmiarów negatywnych zarzucanego Powodowi czynu tj. złożenia po terminie informacji o której mowa w art. 43e ust. 1 Pe;

3) art. 7 k.p.a., tj. zasady proporcjonalności, wyrażającej się nakazem załatwiania spraw przez organ administracji z uwzględnieniem interesu społecznego i słusznego interesu obywateli, gdyż Pozwany - wydając przedmiotową decyzję - naruszył zasadę działania proporcjonalnego do zamierzonego celu, albowiem doszło do wymierzenia Powodowi kary pieniężnej rażąco wygórowanej i niewspółmiernej do stopnia szkodliwości czynu tj. złożenia po terminie informacji o której mowa w art. 43e ust. 1 Pe;

4) art. 56 ust. 6a Pe poprzez nieuwzględnienie możliwości odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej, w sytuacji gdy zaistniał znikomy stopień szkodliwości czynu i doszło do zaprzestania naruszania prawa;

5) art. 189f § 1 pkt 1 k.p.a. polegające na jego niezastosowaniu w sytuacji, gdy z całokształtu okoliczności sprawy wynika, że waga naruszenia jest znikoma, a Powód dobrowolnie zaprzestał naruszania, przesyłając wraz z pismem z dnia 22 marca 2021 r. informację o której mowa w art. 43e ust. 1 Pe na prawidłowym druku. Zarząd spółki pragnie poinformować, że dokonał pisemnego powiadomienia Prezesa Regulacji Energetyki o zaistniałych zmianach, jedynie co nie dokonał tego na wymaganym przepisami druku. Pismem z dnia 29 września 2017r., Spółka poinformowała o zaistniałych zmianach Urząd Regulacji Energetyki, Południowy Oddział w siedzibą w K., w którym uwzględniono niezgłoszoną stację paliw położoną w S. przy ul (...).

(odwołanie, k. 10-17).

Pozwany Prezes URE wniósł o oddalenie odwołania. Po dokonaniu ponownej analizy akt sprawy oraz zarzutów zawartych w odwołaniu pozwany uznał, że brak jest podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji, ponieważ żadne z podniesionych przez powoda uchybień nie miało miejsca. (odpowiedź na odwołanie, k. 34-40).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z 8 listopada 2013 r, o Nr (...), zmienianą następnie kolejnymi decyzjami, Prezes URE udzielił (...) Sp. z o.o. z siedzibą w miejscowości N. (dalej: koncesjonariusz, Spółka (...)) koncesji na obrót paliwami ciekłymi od 12 listopada 2013 r. do 31 grudnia 2030 r. (decyzja koncesyjna, k. 13-16 akt adm.).

Wnioskiem z 29 września 2017 r. koncesjonariusz wystąpił do Prezesa URE o zmianę ww. decyzji koncesyjnej, a organ regulacyjny uwzględnił ten wniosek, zmieniając koncesję decyzją z 27 lutego 2018 r. Zmiana ta polegała na nadaniu warunkowi 1 koncesji „Przedmiot i zakres działalności” następującej treści:

Przedmiot działalności objętej niniejszą koncesją stanowi działalność gospodarcza w zakresie **obrotu** następującymi **paliwami ciekłymi**:

- gazem płynnym (LPG) oznaczonym następującymi kodami CN: (...), (...), (...), (...), z wyłączeniem mieszanin propanu-butanu uzyskiwanych w procesach uzdatniania płynów złożowych;

z wykorzystaniem następującej infrastruktury paliw ciekłych:

- środków transportu paliw ciekłych - cystern drogowych oraz samochodów ciężarowych do przewozu butli,
- rozlewni gazu płynnego w miejscowości N. przy ul (...),
- stacji paliw ciekłych w miejscowości Z. nr (...),
- stacji paliw ciekłych w miejscowości S. przy ul. (...).

Decyzja ta stała się prawomocna z dniem 17 marca 2018 r.

(fakty bezsporne; wniosek o zmianę koncesji, k. 5 akt adm.; decyzja o zmianie koncesji, k. 6-8 akt adm.).

Pierwsza Informacja o rodzajach i lokalizacji infrastruktury paliw ciekłych wykorzystywanych do prowadzenia działalności została skierowana przez koncesjonariusza do Prezesa URE 6 lipca 2017 r. w dokumencie tym nie wymieniono stacji paliw ciekłych w miejscowości S. przy ul. (...). (Informacja, k. 17-18 akt adm.)

Stacja paliw ciekłych w miejscowości S. przy ul. (...) jest eksploatowana przez Spółkę od 1 października 2017 r. (fakty bezsporne).

Pismem z 17 lutego 2021 r. Prezes URE zawiadomił koncesjonariusza o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej w związku z ujawnieniem nieprawidłowości polegającej na nieprzekazaniu organowi w terminie informacji, o których mowa w art. 43e PE, tj. informacji o rodzajach i lokalizacji infrastruktury paliw ciekłych i wykorzystywanej do prowadzonej działalności (zawiadomienie o wszczęciu postępowania, k. 1-2 akt adm.).

Do pisma datowanego na dzień 22 marca 2021 r., które wpłynęło do URE 29 marca 2021 r., koncesjonariusz załączył Informację o rodzajach i lokalizacji infrastruktury paliw ciekłych wykorzystywanych do prowadzenia działalności, uwzględniającą stację paliw ciekłych w miejscowości S. przy ul. (...). (fakty bezsporne; Informacja, k. 25-27 akt adm.).

Pismem z 21 kwietnia 2021 r. Prezes URE zawiadomił Spółkę (...) o zakończeniu postępowania dowodowego w sprawie, informując jednocześnie o możliwości zapoznania się ze zgromadzonym materiałem dowodowym oraz złożenia ewentualnych uwag i wyjaśnień (zawiadomienie o zakończeniu postępowania, k. 29 akt adm.).

W roku 2020 Spółka (...) osiągnęła przychód netto w wysokości (...) zł, z czego z działalności objętej koncesją przychód Spółki wyniósł (...)zł. Spółka osiągnęła zysk netto w wysokości (...)zł. (Rachunek zysków i strat, k. 22 akt adm.; Bilans, k. 22verte-23 akt adm.; Formularz w sprawie opłaty koncesyjnej za 2021 r., k. 24 akt adm.).

Decyzją z 23 czerwca 2021 r. Prezes URE stwierdził, że Spółka (...) nie przekazała w terminie informacji, o których mowa w art. 43e PE, co do rozpoczęcia eksploatacji infrastruktury paliw ciekłych w postaci stacji paliw ciekłych zlokalizowanej w miejscowości S. przy ul. (...) i za to działalnie wymierzył przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 10.000 zł. Decyzja ta została następnie zaskarżona przez powoda w ramach niniejszego postępowania sądowego.

Powyżej opisany stan faktyczny sprawy nie był sporny między stronami, a Sąd ustalił go w oparciu o dowody z dokumentów, zgromadzonych w toku postępowania administracyjnego, jak i w oparciu o niezaprzeczone twierdzenia

stron. Sąd przyznał moc dowodową wszystkim zebranych w sprawie dokumentom, które nie były kwestionowane przez strony, a i Sąd nie znalazł podstaw, aby odmówić im mocy dowodowej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie, gdyż zaskarżona decyzja jest prawidłowa, zaś zarzuty sformułowane w odwołaniu nie dawały podstaw do uchylenia zaskarżonej decyzji, bądź jej zmiany przez odstąpienie od nałożenia na powoda kary pieniężnej, czy też obniżenie wysokości tej kary.

Zgodnie z treścią przepisu art. 43e ust. 1 PE, przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność polegającą na wytwarzaniu paliw ciekłych, magazynowaniu lub przeladunku paliw ciekłych, przesyłaniu lub dystrybucji paliw ciekłych, obrocie paliwami ciekłymi, w tym obrocie nimi z zagranicą, a także podmiot przywozący, przekazują do Prezesa URE informacje o rodzajach i lokalizacji infrastruktury paliw ciekłych wykorzystywanej do prowadzonej działalności w terminie 7 dni od dnia rozpoczęcia eksploatacji infrastruktury lub trwałego zaprzestania eksploatacji tej infrastruktury.

Stosownie do treści art. 3 pkt 10d PE, za infrastrukturę paliw ciekłych należy uznać instalacje wytwarzania, magazynowania i przeladunku paliw ciekłych, rurociąg przesyłowy lub dystrybucyjny paliw ciekłych, stacje paliw ciekłych, a także środek transportu paliw ciekłych. Za stację paliw ciekłych - zgodnie z definicją zawartą w art. 3 pkt 10h PE - uznaje się zespół urządzeń służących do zaopatrywania w paliwa ciekłe w szczególności pojazdów, w tym ciągników rolniczych, maszyn nieporuszających się po drogach, a także rekreacyjnych jednostek pływających.

Według art. 56 ust. 1 pkt 48 PE, karze pieniężnej podlega ten, kto nie przekazuje w terminie informacji, lub przekazuje nieprawdziwe informacje, o których mowa w art. 43e tej ustawy. Wysokość tej została określona w art. 56 ust. 2h pkt 8 PE i wynosi ona 10.000 zł oddzielnie dla każdego rodzaju i lokalizacji infrastruktury paliw ciekłych.

W niniejszej sprawie nie budzi wątpliwości, że powodowa Spółka podlegała obowiązkowi, wynikającemu z art. 43e ust. 1 PE, ze względu na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi z wykorzystaniem infrastruktury, o jakiej mowa w art. 3 pkt 10d PE.

Stosownie do poczynionych ustaleń, Spółka (...) rozpoczęła eksploatację stacji paliw ciekłych, zlokalizowanej w miejscowości S. przy ul. (...), od 1 października 2017 r. Oznacza to, że - zgodnie z art. 43e ust. 1 PE - do 8 października 2017 r. strona powodowa była zobowiązana do przekazania Prezesowi URE informacji o rodzajach i lokalizacji infrastruktury paliw ciekłych wykorzystywanej do prowadzonej działalności, uwzględniającej ww. stację paliw. Obowiązek ten został dopełniony przez Spółkę dopiero w roku 2021 - wymagane informacje zostały przedłożone organowi wraz z pismem datowanym na dzień 22 marca 2021 r. i wpłynęły do Urzędu Regulacji Energetyki 29 marca 2021 r., a więc już po wszczęciu przez Prezesa URE postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia Spółce kary pieniężnej.

Nie wywiązanie się przez Spółkę (...) z obowiązku informacyjnego przewidzianego w art. 43e ust. 1 PE oznacza, że podlega ona karze pieniężnej przewidzianej w art. 56 ust. 1 pkt 48 PE.

Co istotne, fakt dopuszczenia się przez powodową Spółkę powyższego deliktu administracyjnego, nie był sporny między stronami. Spór w sprawie sprowadzał się natomiast do kwestii zasadności wymierzenia Spółce (...) kary pieniężnej za ten delikt (w tym zakresie powód w szczególności zarzucił nieskorzystanie przez organ z instytucji odstąpienia od wymierzenia kary), jak i wysokości tej kary, która zdaniem powoda jest nadmiernie wygórowana, dolegliwa, uciążliwa, niewspółmierna do stopnia szkodliwości czynu, przez co godzi w ustawową i konstytucyjną zasadę proporcjonalności.

Zgodnie z art. 56 ust. 6a PE, Prezes URE może odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek. Istotne jest przy tym, że obie wymienione

przesłanki muszą zostać spełnione łącznie. Nadto, skorzystanie z instytucji odstąpienia od wymierzenia kary nie ma charakteru obligatoryjnego, gdyż decyzję o jej zastosowaniu pozostawiono uznaniu administracyjnemu Prezesa URE.

W niniejszej sprawie pozwany uznał, że nie zachodziły okoliczności uzasadniające skorzystanie z dobrodziejstwa przepisu art. 56 ust. 6a PE, przede wszystkim z uwagi na brak spełnienia przesłanki „znikomej szkodliwości czynu”. Strona powodowa zarzuciła w odwołaniu wadliwą ocenę stopnia szkodliwości czynu, który jej zdaniem był rozpatrywanym przypadkiem znikomy.

Ze stanowiskiem powoda nie sposób się zgodzić. W kontekście deliktu stwierdzonego zaskarżoną decyzją, dobrem chronionym jest możliwość realizowania przez Prezesa URE jego ustawowych zadań i kompetencji. Obowiązek przewidziany w art. 43e ust. 1 PE służy bowiem wykonywaniu przez ten organ zadań, określonych w art. 43b PE. Do zadań Prezesa URE należy mianowicie prowadzenie rejestru przedsiębiorstw energetycznych posiadających koncesję. Obowiązek ten ma na celu zwiększenie przejrzystości prowadzenia działalności w sektorze energetycznym i przyczynienie się do zwiększenia pewności obrotu. Ma on istotne znaczenie z punktu widzenia efektywnego nadzoru i kontroli organu regulacyjnego nad rynkiem energetycznym, w tym nad rynkiem paliw ciekłych. W przedmiotowym rejestrze Prezes URE wskazuje dodatkowo informacje o rodzajach i lokalizacji infrastruktury paliw ciekłych. Brak realizacji przez przedsiębiorcę obowiązku poinformowania o rozpoczęciu eksploatacji infrastruktury i o zaprzestaniu jej eksploatacji, znacząco utrudnia lub wręcz uniemożliwia Prezesowi URE prowadzenie rejestru, co skutkuje niemożnością sprawowania prawidłowego nadzoru nad koncesjonowaną działalnością przedsiębiorcy. Przy czym wymaga podkreślenia, że nie można z faktu, że ostatecznie, choć po terminie, powodowa Spółka złożyła wymagane informacje, wyciągać wniosku o znikomej szkodliwości czynu. Jak bowiem trafnie zauważył pozwany, w rozpatrywanym przypadku koncesjonariusz – po pierwsze - **przez 5 miesięcy** (od 1.10.2017 r. do 27.02.2018 r.) eksploatował stację paliw w S., która ani nie była ujęta w ww. rejestrze, ani w koncesji, której aktualny tekst podlega publikacji w tym rejestrze; zaś – po drugie – **przez przeszło 3 lata** (od 28.02.2018 r. do 29.03.2021 r.) dane w przedmiotowym rejestrze przedsiębiorstw energetycznych posiadających koncesję były niespójne, bo według aktualnego tekstu koncesji ujętego w rejestrze, powód wykonywał działalność poprzez ww. stację paliw, zaś dane w rejestrze o rodzajach i lokalizacji infrastruktury paliw ciekłych eksploatowanej przez powoda były nieaktualne. Należy zgodzić się z pozwanym, że tak znaczące opóźnienie w przekazaniu informacji wymaganych przez przepis art. 43e ust. 1 PE - ustawa przewiduje na to 7 dni - na nie pozwala na przyjęcie znikomego stopnia szkodliwości czynu. Terminowa realizacja danego obowiązku informacyjnego ma służyć publikowaniu aktualnych danych, dotyczących poszczególnych przedsiębiorców działających na rynku paliw ciekłych, pozwala na weryfikację zgodności wykonywanej działalności z wydaną koncesją, umożliwiając jednocześnie organom państwa podjęcie szybkiej reakcji w razie stwierdzenia w tym zakresie nieprawidłowości. Dostęp organów państwa do wymaganych informacji ma istotne znaczenie, między innymi, z punktu widzenia nadzoru i kontroli rynku paliw, w tym zapewnienia bezpieczeństwa energetycznego, zapobiegania ewentualnym nadużyciom, czy ochrony interesu fiskalnego państwa. Dodatkowo – jak słusznie podniósł pozwany - opóźnienie w przekazaniu danych informacji godzi także w interesy odbiorców i kontrahentów powodowej Spółki oraz w zasadę pewności obrotu gospodarczego, gdyż na stronie internetowej URE dostępne są dane identyfikujące koncesjonariuszy, jak i treść udzielonych im koncesji oraz informacje o posiadanej przez nich infrastrukturze, z którymi to danymi mogą się zapoznać odbiorcy i kontrahenci koncesjonariuszy. Niewywiązanie się w terminie z obowiązku przewidzianego w art. 43e ust. 1 PE, powoduje zatem niespójność między stanem rzeczywistym, a stanem ujawnionym w rejestrze, co zagraża także interesom wymienionych podmiotów trzecich.

Co do oceny stopnia szkodliwości czynu w aspekcie rodzaju naruszonych reguł ostrożności, stopnia ich naruszenia oraz zamiaru przedsiębiorcy należy zauważyć, że powód jest profesjonalistą, a zatem obowiązują go podwyższone standardy w zakresie wymaganej staranności także, co do konieczności śledzenia obowiązującego stanu prawnego, chociażby poprzez sprawdzanie informacji pojawiających się na stronie internetowej Prezesa URE, na której podano przedsiębiorcom informację, dotyczącą konieczności i sposobu wypełnienia obowiązku nałożonego w art. 43e ust. 1 PE. Nadto, należy mieć na uwadze, że obowiązek ten wynika wprost z przepisu ustawy Prawo energetyczne, a więc z aktu prawnego o pierwszorzędnym znaczeniu dla podmiotów działających na rynku energetycznym. Oznacza

to, że profesjonalny podmiot, wykonujący reglamentowaną przez państwo działalność koncesjonowaną - a więc także powód wykonujący działalność w zakresie obrotu paliwami ciekłymi – nie może zasłaniać się niezajomością podstawowych norm prawa, regulujących ten rodzaj działalności. Wbrew sugestiom odwołania, Prezes URE nie miał obowiązku informowania powoda na piśmie o konieczności zgłoszenia infrastruktury technicznej na specjalnym druku zgodnie z wymogami art. 43e ust. 1 PE. Powoda, jako profesjonalistę, dotyczą podwyższone reguły staranności i zwiększone oczekiwania co do umiejętności, wiedzy, rzetelności, zapobiegliwości, zdolności przewidywania, jak również znajomości obowiązujących przepisów prawa oraz konsekwencji wynikających z niego dla wykonywanej działalności gospodarczej. Powinien on zatem w taki sposób prowadzić działalność, aby nie naruszać przepisów prawa. Wobec powyższego, wskazywane przez stronę w odwołaniu okoliczności, dotyczące nie korzystania przez Spółkę z pomocy firm doradczych oraz ze względu na ograniczenia kosztowe, nie zatrudnianie osób o bardzo wysokich kwalifikacjach, czy też trudności o charakterze organizacyjnym, nie mogą mieć wpływu na zwolnienie powoda z odpowiedzialności z tytułu niewykonania ustawowego obowiązku informacyjnego. Kwestia zorganizowania funkcjonowania przedsiębiorstwa należy bowiem do przedsiębiorcy, zatem to jego obciążają ewentualne zaniedbania i nieprawidłowości w tym zakresie oraz ich konsekwencje.

W analizowanym przypadku powód nie dochował należytej staranności, lecz dopełnił ciężącego na nim obowiązku dopiero po wszczęciu przez Prezesa URE postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia na stronę kary pieniężnej. Skoro zaś wypełnienie obowiązku nastąpiło z tak dużym opóźnieniem i na dodatek nie z własnej inicjatywy powoda, stanowi to kolejną okoliczność przemawiającą za trafnością decyzji pozwanego o nieskorzystaniu z instytucji odstąpienia od wymierzenia kary.

Należy również mieć na uwadze, że przewidziana w art. 56 ust. 6a PE kompetencja do odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej nie zobowiązuje Prezesa do zastosowania tej instytucji, lecz tylko przyznaje mu takie uprawnienie, z którego organ może, lecz nie musi skorzystać. Nawet w przypadku wystąpienia przesłanek odstąpienia od wymierzenia kary, organ może bowiem uznać, że jej wymierzenie będzie zasadne, na przykład z punktu widzenia realizacji celów przepisów prawa energetycznego. Natomiast w rozpatrywanej sprawie, w ocenie Sądu, decyzja Prezesa URE o nieskorzystaniu z danej instytucji mieści się w graniach uznania administracyjnego. W tej sytuacji brak było postaw do uchylenia zaskarżonej decyzji, zgodnie z wnioskiem odwołania, gdyż decyzja ta odpowiada prawu.

Wbrew stanowisku prezentowanemu w odwołaniu, w niniejszej sprawie brak jest podstaw do zastosowania przepisu art. 189f § 1 pkt 1 k.p.a., gdyż zgodnie z art. 189a § 2 pkt 2 k.p.a., nie stosuje się przepisów k.p.a., dotyczących odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej, w przypadku uregulowania tej instytucji w przepisach odrębnych. W rozpatrywanym przypadku takim przepisem szczególnym jest zaś art. 56 ust. 6a PE.

Także pozostałe zarzuty odwołania, którymi kwestionowano wymiar nałożonej na powoda kary pieniężnej – zdaniem powoda, rażąco wygórowanej i niewspółmiernej do zarzuconego czynu - okazały się bezpodstawne.

Przede wszystkim należy zauważyć, że wysokość kary przewidzianej za naruszenie obowiązku informacyjnego z art. 43e PE, została ściśle określona przez ustawodawcę w przepisie art. 56 ust. 2h pkt 8 PE. Wynosi ona 10.000 zł oddzielnie dla każdego rodzaju i lokalizacji infrastruktury paliw ciekłych. Takie sztywne określenie wysokości kary w ustawie wyklucza możliwość jej miarkowania przez Prezesa URE, co w konsekwencji wyklucza możliwość rozważania, wskazywanych w odwołaniu, przesłanek wymiaru kary. Sąd orzekający w niniejszym składzie w pełni podziela i przyjmuje za swój pogląd, wyrażony w uzasadnieniu wyroku tutejszego Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z 20 maja 2021 r. w sprawie o sygn. akt XVII AmE 73/20 (System Informacji Prawnej Legalis nr 2610720), zgodnie z którym „okoliczność, że wysokość kary, określona przez ustawodawcę w treści art. 56 ust. 2h pkt 8 p.e., w stałej stawce 10.000 zł, bez możliwości jej miarkowania, nie oznacza jej nieproporcjonalności. Należy zauważyć, że penalizacja taką karą odnosi się do przedsiębiorców prowadzących działalność gospodarczą w oparciu o koncesję. Kara dotyczy więc może tylko podmiotów profesjonalnych, dla których kwota 10.000 zł nie jest nadmiernie obciążająca. Przy czym podkreślenia wymaga fakt, że uzyskanie koncesji na obrót paliwami zgodnie z przepisami prawa energetycznego wymaga wykazania się odpowiednimi zasobami finansowymi, gwarantującymi możliwość prowadzenia tego typu działalności

a jednocześnie brak odpowiednich środków finansowych może stanowić podstawę do cofnięcia koncesji. Zatem można poczynić takie założenie, że o ile przedsiębiorca uzyskał koncesję i nie została ona mu cofnięta to dysponuje odpowiednimi zasobami finansowymi, które pozwalają mu na wykonywanie działalności koncesjonowanej, w tym także pokrywania zobowiązań finansowych, a więc także tych wynikających z kar administracyjnych. Ponadto Sąd znając z urzędu realia wykonywania tego typu działalności koncesjonowanej, ocenia że kara w tej wysokości jest raczej symboliczna wobec przychodów przedsiębiorców dokonujących obrotu paliwami ciekłymi. Przy czy należy zaznaczyć, że w prawie energetycznym wysokość maksymalna kar, które nie są określone kwotowo, tak jak ta z art. 56 ust. 2h pkt 8 p.e., określa kwota stanowiąca 15% przychodu przedsiębiorcy z działalności koncesjonowanej. Zatem stawka kary określona kwotowo na 10.000 zł nie wydaje się przy tym nadmiernie wygórowana lub nieproporcjonalna w stosunku do zarzucanego naruszenia lub rozmiarów działalności koncesjonowanej, w tym znacznych obrotów uzyskiwanych z tej działalności.” W świetle powyższego, chybione są zatem argumenty powoda, dotyczące braku rozważenia przez Prezesa URE możliwości finansowych strony. Na marginesie należy jedynie zauważyć, że – jak wskazano powyżej – maksymalna wysokość kar nie określonych kwotowo w ustawie, nie może przekraczać 15% przychodu przedsiębiorcy osiągniętego z działalności koncesjonowanej. W rozpatrywanym przypadku powodowa Spółka w 2020 r. uzyskała zaś z tej działalności przychód w wysokości(...) zł. Zatem kara pieniężna w wysokości 10.000 zł niewątpliwie mieści się we wskazanych granicach.

Z tych wszystkich względów, na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c., odwołanie podlegało oddaleniu, gdyż zaskarżona decyzja odpowiada prawu.

SSO Ewa Malinowska